

V radosti i bolesti

9 hodín denne ako dobrovoľník pre chorých

Pán Pavel Moravčík z mestečka Nováky v decembri oslávi 61 rokov a 9 hodín denne (okrem víkendov) slúži v nemocnici milosrdných bratov v Bratislave ako dobrovoľník – bez nároku na mzdu.

Slúži za ubytovanie a stravu. Roky odpracoval v chemickom priemysle. Keď mal 57 rokov, na podnet kňaza vyštudoval teológiu. Jeho túžbou bolo slúžiť ako diakon, ale keďže nemal trvalú formáciu v kňazskom seminári, nemohol túto službu vykonávať. Chcel však byť užitočný aj na dôchodku. Rehoľu a nemocnicu milosrdných bratov spoznal pred šiestimi rokmi, a tak keď „vstúpil“ do penzie, ozval sa priorovi rehole s otázkou, či môže pomáhať ako dobrovoľník.

„Prior rehole Richard Jombík súhlasil. Hľadal som cestu, ako sa uplatniť a kde ma Pán vedie. Vždy som sa snažil vidieť v každom chorom Krista, nášho Pána a Spasiteľa, to ma viedlo aj k tomu, aby som sa na túto službu dal. Pán mi to ukazuje ako cestu môjho života – takto pomáhať blížnym. A odvdáčujem sa tým aj Bohu za to, že mi dáva dobré zdravie, hoci som už bol operovaný na kole-

no,“ rozpovedal pán Pavel, ktorý slúži oddelení pre dlhodobochorých. Pacientom poskytuje hygienu, prebaľuje ich, rozdáva raňajky, obedy, večere, vozí ich na vyšetrenia, rehabilitácie, chodí im pre výsledky odberov, je toho dosť.

Službu začína o 7.00 hod. ráno, končí o 17.00 hodine, s hodinovou prestávkou v čase obeda.

Cení si, že môže žiť v blízkosti rehoľníkov a spoznávať ich život v komunite. „Žijem s milosrdnými bratmi ich život modlitby, ako keby som medzi nich patril, duchovne ma to posilňuje,“ poznamená.

V nemocnici by potrebovali aspoň desať takýchto obetavcov, ktorí lekárov a zdravotníkov odbremení. Pavla jeho kolegovia chvália. „Mne liečebňa pre dlhodobochorých prischla, kolegovia hovoria, že už ma nepustia odtiaľto,“

zasmeje sa a dodá: „Hovorievam: nech sa deje tvoja vôľa, Bože. Niektorí ľudia bývajú na penzii v činžiakoch a len bedákajú nad životom. Ja tiež bývam v činžiaku, záhradku nemám, rodičov si Pán už povolal k sebe. A tak som službou chorým aspoň neustále medzi ľuďmi a cítim sa posilňovaný po ľudskej i duchovnej stránke,“ pripomenie ešte pán Pavel, hrdo ukazujúc fotografie zo Svätej zeme, ktorú navštívil spolu so sestrou.

Nezištne roznáša obedy starkým

Vedeli ste, že starým a chorým ľuďom možno slúžiť aj roznášaním obedov? V Bratislave takúto službu zastrešuje Maltézska pomoc a má svojich dobrovoľníkov, ktorí denne pred obedom štartujú auto s chutnými porciami, aby navštívili imobilných, či dôchodcov.

Pani Zuzka Bošácka z Borinky je amatérska výtvarníčka. Vychovala s manželom päť detí, ktoré sú už dospelé, a každý pondelok medzi 11.00 a 14.00 hodinou si oblieka pracovnú vestu Maltézskeho rádu, v ktorej roznáša po Bratislave obedy starkým. Čo ju k tomu priviedlo? Prezradila, že keďže v detstve nezažila starých rodičov a jej mamička bola profesionálna opatrovatelka, od detstva ju sprevádzala po návštevách

babičiek. Budovala si tak vzťah k starým ľuďom.

„Po absolvovaní deviatej triedy som sa už aj sama zapojila do opatrovateľskej služby. Počas gymnázia som pravidelne navštevovala a opatrovala babičky a dedkov, cez víkendy sme im nosili stravu, vo všedný deň som im chodila podkúriť, aby im nebola zima. Večer som ich zasa navštívila, aby som im niečo nakúpila alebo oprala. Keď moji a manže-

V nemocnici
milosrdných bratov

lovi rodičia zostarli, aj ich sme opatrovali,“ vysvetľuje pani Zuzana.

V rámci Maltézskej pomoci si majú možnosť dôchodcovia ob-

jednať týždeň dopredu stravu, vybrať si z dvoch aj troch druhov porcií. Obedy pre nich varia v bratislavskej nemocnici Milosrdných bratov. Medzi dôchodcami, ktorí na takúto službu čakajú, sú lekári, inžinieri, ale aj jednoduchí ľudia, ktorí sa už sami nedokážu o seba postarať.

Pani Zuzana Bošácka sa vždy teší na ich milé slová, úsmev. Neraz sa jej zdôveria s tým, čo ich ťaží. Keď nedávno jeden zo starkých ochorel, všetci dobrovoľníci roznášajúci obedy si medzi sebou vymenili SMS správy, aby sa zaňho modlili. Starký potom s dojatím ďakoval. V rámci dva a pol hodinového rozvozu dokážu dobrovoľníci obslúžiť s teplými obedmi dvadsaťpäť ľudí.

„Starkí sa väčšinou veľmi tešia na nás,“ presvedča sympatická pani Zuzka, dodávajúc: „Ja sa z tejto služby teším. Musíme si vo svojom okolí všimnúť všetkých, ktorí už nevládzu. Toto sa treba učiť od mladosti. Ja som to tak robila a aj dnes sa z toho teším.“

Andrea Eliášová

Foto: autorka